

αισθητικός. Πουδραρίζει τα μαλλιά του, φοράει φράκο από άσπυρο ατάλαξι, κάνει τρείς φορές τη μέρα λουτρό μέσα σ' άρωματα πανάκριβα, τρώει μέσα σέ χρυσούς δίσκους, θίωας και ό Σαρδανάπαλος. Έχει στην ύπηρεσία του ξέη πανώφηλους κούρους και δώδεκα 'Ινδές, ή όποιες είνε υποχρεωμένες να κυκλοφορούν μέσα στο σπίτι, χωρίς να φορύν ούτε τό κλασσικό φύλλο ουκής. Μόλις μπήτε στο σπίτι του, τρείς ήμερωμένες λεοπαρδάλεις σάς υποδέχονται μέ γρυλλισμούς χαράς. Και, όνεια και άν είνε ή κοινωνική θέσις του έπισκέπτου, οι μάφρου του επιβάλλουν να βγάλη τά παπούτσια του και να φορέση πατσιόφλες, σάν να έπρόκειτο να μη ή' ένα τζαμί...

Χάρη σ' αυτόν τόν καλλιτεχνικό, έπιβλητικό διάκοσμο, ό 'Αιτουάν κατώρθωσε άφ' ενός να κινή... έκατομμύρια και άφ' έτέρου να λατρευθή από τις γυναίκες ώς Θεός!

Ίσως να φανή τώρα παράδοξο πώς ένας τέτοιος άνώτερος άνθρωπος καταδέχεται να κατέλθη από τό ύψος του θρόνου του και ν' άπασχοληθή μέ τά μαλλιά μιας γυναίκας. Πράγματι, όσο περνάει ό καιρός, τόσο και πού άθέατος γίνεται ό 'Αιτουάν. Έλάχιστες γυναίκες χένει ό ίδιος προσωπικός. Τις ύπολοιπες τις παραδίδει στις φροντίδες τών «μαθητών» του—έτσι αποκαλεί ό ίδιος τους ύπαλλήλους του—άφου, είνεοίται, τους συμβουλεύει τί πρέπει να κάνουν.

Ό 'Αιτουάν άνήγαγε την κομωτική τέχνη σέ περιωπή φιλοσοφικό συστηματός. Μιά φορά τη βδομάδα, συγκεντρώνει στο σαλόνι του την πιό έκλεκτή μερίδα της άριστοκρατικής τάξεως τών Παρισίων και κάνει διαλέξεις για την τέχνη του. 'Η κυρίες τόν άκούσε, φυσικά, μέ στόμα όρθάοιχοτό άθασμαμό και σέσασμό...

«Άπειρες είνε ή ιδιοτροπιές και ή παραξενιές του 'Αιτουάν, δικαιολογημένες, βέβαια, σ' ένα καλλιτέχνη τόσο μεγάλο.

Ό 'Αιτουάν δεν μιλάει ποτέ στους υπηρέτες του. Συνεννοείται μαζί τους μέ νεύματα. Κάθε δυό ώρες, ή 'Ινδές δου- λες του κοπαίνουζον μπροστά του ρόδα μέσα σέ κρουσταλλένια γουδιά... 'Αντίκρυ στη σαρκοφάγο, πού του χρησιμεύει για κρεβάτι, είνε τοποθετημένος ένας άνθρώπινος σκελετός. Μόλις ό καλλιτέχνης άνοιξει τό πρωί τά μάτια του, πλησιάζει τό σκελετό αυτόν, τόν φιλάει στο στόμα και του λέει:

—Συχωρέσέ με, επειδή ξόπλησα και σήμερα.

Ό 'Αιτουάν τρέφεται άποκλειστικά μέ φρούτα. Δεν πίνει ποτέ κρασί. Δεν ανθεαίνει σ' αυτοκίνητο. Σπίτι του δεν έχει τηλεφώνο. Δεν κρατάει ποτέ λογιστικά βιβλία. Είνε, μέ δυό λόγια, ένας καλλιτέχνης, πού άπεχθάνεται κάθε τι πού του θυμίζει την ταπεινή πραγματικότητα, την πενή εποχή μας...

Είνε ένας ώραιός Θεός!
'Εφωδισαμένος, όμως, μέ πολλά έκατομμύρια, πού του έπιτρέπουν να πραγματοποιήση κάθε ιδιοτροπία του...

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ό πιστός φίλος, είνε τό γιατρικό της ζωής.
'Η γκαμήλα, για να φτάση και να φάη τά γαϊδουράγκαθα, τεντώνει τό λαμό της.
'Αν τό χάπι ήταν καλό, δεν θα τό ανακατεύανε μέ μπουρδικά και δεν θα τό τύλιγαν μέ χρυσάχαρτα.
Σέ κάθε δρόμο, ύπάρχει κι' ένας λάκκος.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ

Μετά την πρώτη παράστασι της τραγωδίας του «Φερνάνδος Κορτέζ», ή όποια άπέτυχε, ό Πιρόν, καθώς κατέβαινε τις σκάλες του θεάτρου, γλύστρησε και θα κατατασκιζότανε, άν δεν τύχαινε κάποιος να τόν κρατήση.

Τότε ό Πιρόν, αντί να τόν ευχαριστήση, του έπλε: —'Επρεπε τό έργο μου να ύποστηρίξης κι' όχι έμένα!...

ΕΚΚΛΕΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΙ

'Η κλασσική αφηρημάδα του Λαφονταίν. Πώς... γνώρισε τό γυιό του! Και πώς...δέν συνάντησε τη γυναίκα του! Ένας χαρακτηρισμός για τόν Λαφονταίν. Όποιος ασχολείται μέ τζ ζώα... 'Η κρηνημάδα του Βουντ. Έρωτας τζ στουπέχαρτα κι' έπινε τό μελάνι!...

Ό άθανάτος Γάλλος μεθογράφος Λαφονταίν ήταν τόσο αφηρημένος, πού πολλές φορές εκείνοι πού δεν τόν έβριαν τόν παίρνανε για...βλάκα! Δεν περνούσε μέρα, χωρίς κάτι να έξαλάει ό Λαφονταίν, χωρίς να κινή και κάποια γάφα. Πότε φορούσε άνάτοδα τις κάλτσες του, πότε έβριζε ποτάμια πατσιότια και πότε έβγαίνει από τό σπίτι του μέ δίχως καπέλο ή χωρίς σακιάνα.

Γιά την άφηρημάδα του Γάλλου Λαφονταίν ύπόσχον πολλά χαριτωμένα ανέκδοτα. Ένα από τά πιό χαρακτηριστικά, είνε και τό έξής: Ό Λαφονταίν είχε βάλει τό γυιό του οικότροφο σ' ένα σπίτι, άλλα έπι χρώνια δεν πήγε ούτε μια φορά να τόν δη. Κάποτε τέλος σκέφθηκε πώς αυτό δεν ήταν σωστό και έστειλε στό γυιό του ένα γράμμα, μέ τό οποίο του έφίριζε την ήμερα και την ώρα πού θα πήγαινε να τόν δη. 'Επειδή όμως φοβόταν μην τύχει και έξαλάει τό ραντεβού αυτό, τό σημείωσε σέ πολλά χαρτιά, κι' άλλα από αυτά τά κερφίτωσε άπέναντο στο τραπέζι του κι' άλλα τά έβάλει μέσα στα βιβλία πού διάβασε εις ήμέρες έκταίε. Τό μετόν αυτό δεν ήταν άσφαρο. Γιατί ό Λαφονταίν την ώραιήν ήμερα θυμήθηκε έτσι πώς έπρεπε να πάη στο σπίτι, όπου ήταν οικότροφος ό γυιός του.

'Η οικόδεσπινα ύποδέχτηκε τό Γάλλο μεθογράφο ή ίδια και τόν ώδήγησε στο σαλόνι, όπου βρισκότουσαν και πολλοί άλλοι προσκεκλημένοι.

Ό Λαφονταίν, όταν βρέθηκε άναμεσα σέ τώσων κόσμο, ό οποίος τόν ύποδέχτηκε κι' ένθουσιασμό, έξαχσε τό λόγο, για τόν οποίο είχε κάνει την έπισκεψι αυτή και άρχισε να κουνεινάξη μαζί τους για διάφορα ζήτηματα.

Ένώ κουνέτιάζε, πήξε μέσα στο σαλόνι ένας νέος και πήξε μέρος κι' αυτός στη συζήτηση.

'Η γνώσις κι' ό τρόπος πού μιλούσε ό νέος αυτός, προξένησαν μεγάλη έντύπωση στο Λαφονταίν και σέ λίγο ή συζήτηση περιερίστωνε μεταξύ τών δυό τους.

Σέ κάποια στιγμή, μάλιστα, ό Λαφονταίν ένθουσιαστικε τόσο άπτό τόν νεαρό συνομιλήτη του, ώστε γύρισε στους άλλους καλεσμένους κι' άρχισε να πλέη τό έγκωμίο του.

—Μά είνε γυιός σας ό κύριος! του έβαν τότε οι καλεσμένοι.
—Γυιός μου! φώναξε ό Λαφονταίν, καταπληκτος. Ώ, δεν ξέρωτε πώς μ' ένθουσιαζέει ή πληροφορία σας!... Σας ευχαριστώ πολύ!...

Κάποτε πάλι ό Λαφονταίν άπεφάσισε να πάη στο Θεαρόν, μέ τόν σκοπό να μιλήρη μέ την γυναίκα του, πού την είχε από καιρό χωρίσει, για διάφορες ύποθέσεις τους.

'Ανέβηκε λοιπόν σ' ένα ταχυδρομικό άμάξι κι' όταν έφτασε στην πατρίδα του, πήγε κατ' ένθεϊαν στο σπίτι της γυναίκας του.

Ό έπιρτής θίωας πού του άνοιξε, επειδή δεν τόν γνώριζε και επειδή δεν τόν πήξε ίσως από καλό, του έπλε:

—Κύριε, δεν είνε μέσα ή κνρια. Πινη να λειτουργηθή και θ' άργήση να έπιστρέψη.

Ό Λαφονταίν τότε έφυγε και πήγε στο σπίτι ενός φίλου του, όπου έμεινε δυό μερόνυχτα. Κατόπιν, χωρίς να θυμηθή καθόλου για πού λόγο είχε ταξιδεύσει στο Θεαρόν, γύρισε πάλι στο Παρίσι.

Όταν τόν είδαν οι φίλοι του, τόν ρώτησαν άν συμφιλώθηκε μέ την γυναίκα του. Κι' ό Λαφονταίν, σάν να ξητανόσε άξφαρη από κάποιο όνειρο, τους άποκρίθηκε:

—'Η γυναίκα μου δεν ήταν στο σπίτι της, άλλα στην εκκλησία. Λειτουργούταν, βλέπετε, και δεν μπόρεσα να την δω!...

'Ένας από τους πιό άφηρημένους σοφούς ήταν κι' ό Βουίντ, τόν όποιόν ό 'Ερωσιός άποκαί-φος: «Τό θαύμα της Γαλλίας».

Μιά μέρα, ένώ ό Βουίντ μελετούσε στο σπουδαστήριό του, δίφωσε και έπλε τό μπουκάμι μέ τό...μελάνι!

'Άλλη μια μέρα πάλι έφαγε οιαγά-οιαγά, ένώ μελετούσε κάποιο βιβλίο, τρία μεγάλα φύλλα...στοπόχαρτου!...

«Ένα άγαλμα του Λαφονταίν

ΔΗΛΩΣΙΣ

Η 21η ΚΑΙ 22α ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ
Λόγω βλάβης του αριθμητήρος, μέ τόν όποιόν τυπώνονται οι αριθμοί του 'Εβδομαθιαίου Λαχείου του «Πουκέτου», ή 21η και ή 22α κλήρωσις δεν θα γίνουσι. Είς αντίταθμισμα, κατά την 23ην και 24ην κλήρωσιν θα διεκνεμηθούν διπλά δώρα.